

Dumhetens tyranni!

I helgen var jag på 70-årskalas. De är många nu för tiden. Förstår inte varifrån alla 70-åringar kommer. Förr kände jag nästan inga. Men det är inte det jag ska skriva om nu. På kalaset träffade jag en av mina gamla vänner, en psykiater med mångårig erfarenhet från landstingets psykiatriska mottagningar riktade till områden med många nationaliteter och kulturer.

Hon berättade att hon hade ett fantastiskt arbete. Hon arbetar nu på en enhet inom landstinget som ger handledning och personalstöd till de verksamheter på "fältet" som möter många nyanlända traumatiserade flyktingar. Men hon saknade direktkontakten med patienterna. Teori och abstrakt kunskap måste ju alltid underhållas och få näring från praktiken, det ena förstärker det andra.

Hennes enhet, bestående av många experter, hade försökt få ta emot patienter, men blev förbjudna att ens ge anbud vid upphandlingar. Istället hade landstinget slutit avtal med verksamheter med bristfälliga kunskaper och bemötande dit få patienter sökt sig.

Så de som har kunskapen får inte använda den och tortyrskadade och sköra människor får inte hjälp – allt för att till varje pris göra allting till en marknad oberoende av samhällsnytta. Jag blir så trött – och rädd – för denna marknadssmitta har ju en förmåga att sprida sig och förgifta även dem som borde veta bättre. Så får vi en ny vid makten, nationellt, regionalt och kommunalt så måste vi ha tummen i ögonen på dem. För som sagt var, den som inte själv upplevt eller inte levt nära människor med utsatthet och fattigdom, har svårt att dra rätt teoretiska slutsatser.

Carin